

บทนำ

ที่แท้คนดี...ไม่สิ ต้องพูดว่าเป็นเทพดีล้วนไม่มีจุดจบที่ดี!

ก่อนจะถูกกุมตัวไปที่แท่นสังหารวิญ เขาเงยหน้าขึ้นมองฟ้า กล้ากลืนน้ำตาแห่งความโศกเศร้าเคียดแค้น ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกลอยลู่ดิรรมและทุกข์ตรม

ในโลกนี้เรื่องที่น่าอนาถใจที่สุดไม่ใช่การทำผิดแล้วได้รับกรรม แต่คือการที่เจ้าเป็นคนดีช่วยเหลือผู้อื่นแล้วยังถูกใส่ร้าย และคนที่ใส่ร้ายเจ้ายังเป็นหัวหน้าสูงสุดผู้มีอำนาจยิ่งกว่าเจ้ามากนัก

ดังนั้นเขา แม่ทัพสวรรค์ผู้องอาจหาญกล้าที่ประวัติขาวสะอาดมาทั้งชีวิต บนสวรรค์นับว่ามีชื่อเสียงเรื่องเป็นผู้มีความแข็งแกร่งซื่อตรง ไม่ประจบสอพลอ มีนางฟ้าจำนวนไม่น้อยแอบหลงรักชื่นชมในตัวเขา

เขาไม่เคยทำเรื่องละเอียดใจ เขาซื่อตรงกล้าหาญ แต่ไหนแต่ไรมาเป็นผู้ที่ชอบช่วยเหลือผู้อื่น...ใช่แล้ว! เขาพ่ายแพ้ให้กับสิ่งสุดท้ายนี้เอง

จากนั้นจึงถูกเง็กเขียนลงทัณฑ์ส่งลงไปเกิดยังโลกมนุษย์ บอกว่าเขาแม่แต่จะเป็น 'สลายลับ' ยังเป็นได้ไม่ตี จึงต้องการให้เขาไปฝึกฝนใหม่ ต่อกรกับข้อห้ามทางจริยธรรมจากการหลงรัก 'กุนชื้อ' เพื่อดูว่าจะเอาตัวรอด ไม่เสียท่าภายใต้เงื้อมมือของผู้ได้บังคับบัญชาอีกได้หรือไม่ ต้องการให้เขาสัมผัสภัยจากอิสตรีและเจ็บปวดจากความรักอะไรนั้น...เจ็บปวดจากความรักเขาพอเข้าใจ แต่ภัยจากอิสตรีหมายถึงอะไร หรือว่าจะให้เขาพบเจอแต่เรื่องอัปโชคเกี่ยวกับสตรี

แต่ว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ ประเด็นสำคัญอยู่ที่...เขาเป็นผู้บริสุทธิ์แท้ ๆ เขาถูกใส่ร้ายชัด ๆ นี่นา!

หากรู้แต่แรกว่าการช่วยเหลือผู้อื่นแล้วมีความผิด เขาจะไม่ตอบตกลงไปช่วยเฝ้าประตูสวรรค์ก็ได้ให้เจ้าทหารสวรรค์สมควรตายผู้นั้น ผลคือทำให้ตนเองกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการช่วยให้หนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าหนีตามกันไป!

มารตามันเถอะ...หากรู้แต่แรกว่าการเป็นคนดีจะทำให้ถูกใส่ร้าย เขาจะไม่ช่วยเหลือใครอีกเด็ดขาด หากรู้แต่แรก...โฮ! ไม่ว่าจะอะไรก็ไม่อาจซื้อคำว่าหากรู้แต่แรกกลับมาได้!

เขาแค้น เขาเสียใจ เขา ๆ ๆ...เขา ไม่ ยอม!

เขาจะร้องเรียน...แต่เง็กเขียนกลับไม่ฟังคำอธิบายของเขา!

มารตามันเถอะ! เจ้าเฒ่าเง็กเขียนหัวเห้มนผู้นั้น...หากไม่ใช่เพราะเกรงว่าโทษจะหนักมากขึ้นอีกเท่าตัว เปลี่ยนจากมนุษย์ภูมิเป็นเดรัจฉานภูมิละก็ตอนที่ถูกลงโทษออกจากตำหนักหลังเขี้ยว* เขาคงตะโกนด่าไปแล้ว

* ตำหนักหลังเขี้ยว คือตำหนักที่ประทับของเง็กเขียนฮ่องเต้ เทพสูงสุดในด้านานเงิน

ด่าไม่ได้ เขาสาปแช่งภายในใจก็ได้!

เจ้าเฒ่าเง็กเขียนหัวเหม็นท่ามาพูดว่าเขาทำผิดกฎสวรรค์ ลงโทษให้เขาลงมารับกรรมในโลกมนุษย์ เจ้าเฒ่าหน้าตายคิดว่าเขาไม่รู้หรืออย่างไรว่าสิ่งที่ทำก็เพื่อปกป้องบุตรสาวและบุตรเขยของตนเอง

เฮอะ! พูดว่าจะลงโทษให้หนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าได้พบกันเฉพาะวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด* ของทุกปีเท่านั้น ใครไม่รู้บ้างว่าหนึ่งวันบนสวรรค์เท่ากับหนึ่งปีบนโลกมนุษย์ แล้วแบบนี้จะต่างอะไรกับให้พวกเขาได้เจอกันทุกวันแล้ว

เขาเป็นผู้บริสุทธิ์แท้ๆ กลับถูกใส่ร้ายกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด ถูกยึดตำแหน่งเทพสวรรค์ ลงมาเวียนว่ายรับกรรม นี่ยังมีความยุติธรรมอยู่หรือไม่

เจ้าแก่น่าตาย ขอสาปแช่งให้เขาน้องชายไม่ขัน แช่งให้เขาใช้การไม่ได้ แช่งให้เขาเป็นขันที้...

ครืน...เสียงฟ้าร้องคำราม

สองไหล่ของคนที่กำลังสาปแช่งอย่างดุเดือดในใจท้อลู่ลง

สวรรค์ล่มแล้วหรือไร!

แม้แต่สาปแช่งในใจก็ไม่ได้เชียวหรือ...

"ลูกพี่ ขอท่านคลายศรัทธา ทำใจยอมรับการเปลี่ยนแปลง" ทหารสวรรค์ที่ยืนอยู่ด้านขวาตบไหล่ของเขาพร้อมพูดด้วยน้ำเสียงเห็นอกเห็นใจ

"ลูกพี่ เดินทางอย่างสบายใจเถิด!" ทหารสวรรค์ที่ยืนอยู่ด้านซ้ายพูดประโยคนี้ออกมาด้วยความหนักใจ จากนั้นเมื่อเสียงฟ้าคำรามครั้งที่สองดังขึ้น ก็ยกขาขึ้นออกแรงถีบ

* วันที่เจ็ดเดือนเจ็ด คือวันเทศกาลเดือนเจ็ด หรือเทศกาลซีเฉียว เป็นวันที่เชื่อว่าหนุ่มเลี้ยงวัวและสาวทอผ้าจะได้มาพบกัน ถือเป็นวันแห่งความรักของชาวจีน

เจ้ารักนางท้าว

"อ้ากกก..." เขามองดูทหารสวรรค์ทั้งสองที่โบกมืออำลาอยู่ด้านบน แล้วสาบาน เขาจะไม่ทำตัวเป็นเทพที่ดีอีก...ไม่สิ ตอนนี้ต้องบอกว่าจะไม่เป็นคนดีอีกแล้ว...

เวลานี้ในคฤหาสน์หลังหนึ่งบนโลกมนุษย์

ลานหลังบ้านที่ปลูกต้นเหมยหิมะ* ไว้เต็ม หญิงสาวหลายคนนั่งคุยเล่นแทะเมลิ็ดแดงอยู่ในศาลา ชายหนุ่มคนหนึ่งกลับเดินวนไปมาอยู่นอกศาลา

ภายในห้องมีเสียงกรีดร้องเจ็บปวดของสตรีดังออกมาไม่ขาด

"เหตุใดจึงนานเช่นนี้ ผ่านไปสองชั่วยาม** แล้ว..." ชายหนุ่มบ่นพึมพำ ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงร้องอย่างเจ็บปวด ใจของเขาก็บิดเป็นเกลียวตามไปด้วย เขาพุ่งไปที่หน้าประตูอย่างทนไม่ไหวอีกต่อไป ตะโกนทั้งน้ำตา "อีเออร์! อีเออร์ของข้า! เมียรัก เจ้าต้องอดทนเอาไว้นะ!"

เมื่อเทียบกับใบหน้ากังวลซีดขาวของชายหนุ่มแล้ว หญิงสาวห้าคนที่นั่งในศาลาไม่มีสีหน้ากังวลเลยแม้แต่หน่อย ตอนที่เห็นห้องฟ้าเปลี่ยนสีไปพอสมควรแก่เวลา แล้วกำลังคิดจะเรียกให้บ่าวไพร่ยกอาหารเย็นมานั้น ก็มีเสียงเด็กทารกร้องดังสนั่นออกมาจากในห้อง

เสียงร้องนี้ทำให้คนทั้งหลายตกใจจนขมวดคิ้วท้อไหล่

"ไอ้ะ เสียงร้องดังจริง" หญิงสาวคนหนึ่งกะพริบตาอย่างประหลาดใจ นางเพิ่งเคยได้ยินเสียงร้องให้ราวกับฟ้าคำรามแบบนี้เป็นครั้งแรก

* เหมยหิมะ หมายถึงดอกเหมยที่เบ่งบานท่ามกลางหิมะ

** ชั่วยาม คือหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

"เห็นที่จะแข็งแรง" หญิงสาวอีกคนพูดเสริม แคะหูที่ถูกเสียงร้องดัง กระแทกจนอื้อไปเล็กน้อย "ไปเถิด น้องหกตลอดลูกแล้ว พวกเราเข้าไป กินอาหารเย็นได้ ไม่ต้องนั่งตากลมเย็น ๆ ที่นี่แล้ว"

หญิงสาวทั้งห้าคนลุกขึ้นพร้อมกัน ส่วนชายหนุ่มที่เฝ้าประตูอยู่ก็ผลัก ประตูเข้าไปด้านใน ในตอนนี้เองที่เสียงพูดอย่างตื่นเต้นดังออกมาจากในห้อง

"ผู้ชาย! เป็นผู้ชาย!"

ผู้ชาย?

หญิงสาวทั้งห้ามองหน้ากันคราหนึ่ง แล้วทะยานออกจากศาลาหินเร็ว ปานสายลมในทันใด ผลักชายหนุ่มที่กำลังจะก้าวเข้าไปจนแทบจะเบียดแย่ง กันเข้าไปในห้อง

คนที่เข้าไปได้ก่อนคือบุตรสาวคนโตของตระกูลผ่าน

"ท่านแม่ ท่านว่าอะไรนะ ผู้ชายหรือ" นางฟุ้งไปตรงหน้ามารดา มอง ดูก่อนเนือย ๆ ที่เพิ่งจะคลอดอกออกมา ดวงตาจ้องไปที่หว่างขาของทารก เเงอร่างอีกสี่เงาก็เบียดกันเข้ามา

"อ้อ! มีจำปีน้อยจริง ๆ ด้วย!" บุตรสาวคนที่ห้าของตระกูลผ่านมอง หลานชายที่เพิ่งคลอดด้วยความตื่นเต้น ยื่นมือไปติดจำปีน้อยที่เล็กกว่านิ้ว หัวแม่มือของนางอย่างไม่กล้าเชื่อสายตา

"อู่ว... เสียมารยาท! เสียมารยาทที่สุด... แม่ทัพสวรรค์ที่ยังคงเหลือ ความทรงจำอยู่เล็กน้อยเตะขาด้วยความโมโห หน้านี้ควักขมวด... ทว่าไม่มีใครสังเกตเห็น เพราะทารกแรกคลอดมีผิวหนังน่าย่นอยู่แล้ว

"น้องห้า ระวังหน่อย" บุตรสาวคนที่สามของตระกูลผ่านบัดมือน้องห้า ออก ถลึงตาดูนาง "ถ้าไม่ระวังทำเนื่อก่อนนี้หายไปจะทำอย่างไร!"

ในขณะที่เงี้ยว หญิงชราอายุราวเจ็ดสิบปีก็เร่งฝีเท้าเดินเข้ามาในห้อง
"นายหญิงผู้เฒ่า ท่านเดินช้าๆ หน่อยเจ้าคะ"

"ถอยไปๆ! ให้ช้าดูหน่อย!" นายหญิงผู้เฒ่าใช้ไม้เท้ามังกรพระราชทาน
เขี่ยเหล่าหลานสาวที่ยืนบังอยู่เบื้องหน้าอย่างไม่เกรงใจ

เมื่อเห็นทารกชายนางก็ตื่นเต้นจนมือสั่น

"สวรรค์!" มือแก่เหยี่ยวยนลูบลงไปทีจำปีน้อยตรงหว่างขาทารกชาย
ขอบตาเต็มไปด้วยน้ำตา "เป็นผู้ชายจริงๆ!" สวรรค์มีตา! ในที่สุดตระกูล
ฝานของพวกเขาก็มีทายาทชายแล้ว!

"อู๋แ้วๆ..." *อย่าลูบ! มีอะไรน่าลูบนักหนา* แม่ทัพสวรรค์ที่ทั้งอายุทั้ง
โมโหออกแรงขยับมือเตะเท้าสุดชีวิต

"ใช่แล้วท่านยาย มีจำปีน้อยจริงๆ" บุตรสาวคนที่สามแห่งตระกูลฝาน
เอ่ยขึ้นอย่างไม่ยอมถูกเมิน

"อู๋แ้วๆๆ..." แม่ทัพสวรรค์โกรธจนหน้าแดง คนพวกนี้...สตรีเหล่านี้...
ช้า...ช้า...จะหมดสติแล้ว

ในช่วงที่แม่ทัพสวรรค์โมโหจนกำลังจะหมดสติไปนั้น เขาเหมือนจะ
ได้ยินเสียงฟ้าคำรามครั้งที่สาม และยังมีเสียงหัวเราะเจ้าเล่ห์ของชายแก่
บางคน... "หึๆๆ ในเมื่อลงมาเกิดบนโลกมนุษย์แล้ว ก็ควรจะลืมเรื่องราว
ในอดีตทุกอย่างไปเสีย!"

อะไรนะ? แม่ทัพสวรรค์รับการช่วยกู้ครั้งสุดท้ายนี้ไม่ไหว ในตอนที่
หมดสติ ความทรงจำของเทพที่เหลื่ออยู่น้อยนิดก็หายไปด้วย

"เอ๊ะ? เหตุใดจึงไม่ร้องแล้วล่ะ"

"หิวแล้วหรือเปล่า"

นางคนง่อน

"แต่ถ้าหิวก็จะร้องไม่ใช่หรือ"

เหล่าสตรีต่างจ้องมองหน้ากัน แล้วหันไปมองก้อนเนื้อที่พั้งแดงและ
ย่น จากนั้น...

"ห่มอ! รีบตามห่มมาสิ!"

ในความอลหม่าน ทายาทชายเพียงคนเดียวของตระกูลผ่านสามรุ่น...
ผ่านอวีฉีได้เริ่มรับช่วงเวลาอันแสนรันทดนับจากวันนี้...

7

ใต้ฟ้าสีคราม สายลมเย็นเยือกพัดผ่าน ยอดเขาตั้งตระหง่านโดยรอบ หิมะปกคลุมขาวโพลน ทั่วๆ ที่มีแสงอาทิตย์ แต่กลับไม่สามารถหลอมละลายหิมะหนาที่ปกคลุมบนยอดเขามาเป็นเวลานานนั้นได้

เหยี่ยวนักล่าตัวหนึ่งบินผ่าน่านฟ้า ดวงตาแหลมคมกำลังมองหาเหยื่อของวันนี้ เสียงกลองรบพลันดังสนั่นขึ้นทำให้มันตกใจจนร้องออกมา เดิมทีคิดจะหลบหนีไป แต่กลับไม่อาจเอาชนะความสงสัยในใจได้ มันบินวนอยู่บนฟ้าหลายรอบ แล้วหยุดยืนอยู่บนยอดเขา เอียงคอเบิกดวงตาสีเหลืองจ้องมองเบื้องล่าง

ในหุบเขา กองทหารดำขาวกำลังยืนคุมเชิงกันอยู่ เมื่อดูอย่างละเอียดจะพบว่ากองทหารทั้งดำขาวล้วนแต่มีมือเปล่า ไม่มีอาวุธใดๆ อยู่ในมือ เมื่อดูอย่างละเอียดยิ่งขึ้นจะเห็นว่าจำนวนของทหารขาวเป็นสองเท่าของทหารดำ ครั้นดูให้ละเอียดยิ่งขึ้นอีก จะพบว่าทหารขาวไม่เพียงรูปร่างกำยำ

ห้าวหาญ ยังฮึกเหิมดุดันอีกด้วย

เมื่อเทียบกับความกำยำของทหารขาวแล้ว ทหารดำผอมบางมากกว่า
นัก แต่ความห้าวหาญไม่ได้ด้อยกว่าเลย ยังตะคอกขู่ทหารขาวอีกด้วย

"เจ้าหญิงบ้าพวกนี้! วันนี้บิดาจะชั้ตพวกเจ้าให้ร้องเรียกหาสามีเลย
ทีเดียว จะทำให้พวกเจ้ารำร่อดังยิ่งกว่าตอนอยู่บนเตียงเสียอีก!" คำพูด
หยาบคายนี้ทำให้เหล่าบุรุษทั้งหลายร้องเฮ ตะโกนหนุ่่นว่าดียิ่งนัก ดียิ่งนัก

"เจ้าแก่หัวเห้มน เจ้าเห้ต้อไปเถิด อย่างไรเสียปากของเจ้าก็เห้ยมกว่า
ส่วนล่่างของเจ้าอยู่ล่่างแล้ว" ทหารหญิงคนหนึ่งไข้น้ำเสียงนุ่มนวลตอบกลับ
ไม่ได้มองไปที่เจ้าแก่หัวเห้มนั้นแม่แต่่น้อย แต่กลับส่งสายตาให้กับหนุ่มน้อย
ที่อยู่หน้ากองทหารดำ "แม่ทัพน้อย อยากจะอยู่กับข้า่น้อยหรือไม่ ไม่ต้อง
สู้กัน ข้า้ก็เต็มใจจะเรียกท่านว่าสามี จะทำให้ท่านขึ้นสวรรค์ทุกคืนเลย!"

"โฮ้!" เจ้าแก่หัวเห้มนที่ทหารหญิงพูดถึงนั้นตะโกนขึ้น "ป่าซุน ท่าน
อายุมากเพียงไหนแล้ว ยังหวังในตัวท่านแม่ทัพของพวกเราอีก ไม่คิดดูเสีย
บ้างว่าอายุของท่านเป็นแม่ของท่านแม่ทัพพวกเราได้แล้ว!"

"ถู!" ป่าซุนจ้งกลับไป สะบัดผมอย่างยั่วยวน "เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ
ว่าผู้หญิงอายุสี่สิบเหมือนหมาป่าเหมือนเสือป่า" จากนั้นก็หันไปมองแม่ทัพ
หนุ่มอย่างขดั้อย เลี้ยริมฝีปากอย่างหิวกระหาย "แม่ทัพน้อย คืนนี้มาที่
กระโจมของข้าเถิด!"

"ไม่มีทาง! พวกเราจะปกป้องพรหมจรรย์ของท่านแม่ทัพ!" เจ้าแก่
หัวเห้มนโบกมือร้องตะโกน

"ปกป้องพรหมจรรย์ของท่านแม่ทัพ!" ทหารหนุ่มทั้งหลายตะโกน
รับกัน

เจ้ารักนางทัฬห

แม่ทัฬหหนุ่มที่จะถูกปกป้องพรหมจรรย์มีใบหน้าไร้ความรู้สึก แม่แต่ทางคิ้วก็ไม่ขยับแม้แต่บ่อย จ้องมองแม่ทัฬหของทหารชาวอ่าวอย่างเงยบังน

แต่กลับไม่รู้วาทาทางเช่นนี้ของเขาทำให้ทหารหญิงในวัยหมาป่า เสือปากลุ่มหนึ่งรำร้ออย่างบ้าคลั่งอยู่ในใจ แม่ทัฬหน้อยของพวกนางไม่ว่าจะเมื่อไรก็น่ารักเช่นนี้เสมอ!

ทั้งที่อยู่ในค่ายทหาร ถูกแสงอาทิตย์แผดเผาทุกวัน แต่แม่ทัฬหน้อยของพวกนางยังคงมีผิวขาวนวล ปากแดงฟันขาว ท่วงท่าสง่างาม ผมสั้นตรงทำให้เขายิ่งดูอ่อนวัย ต่างหูโลหะดำที่หูขวาไม่เพียงไม่เพิ่มความห้าวหาญเยี่ยงชายชาติตรีให้กับเขา กลับทำให้ใบหน้าซึ่งดงามอยู่เดิมนั้นดงามมากยิ่งขึ้น จะมองอย่างไรก็ดูเหมือนผู้ชายผู้บอบบางที่ถูกเลี้ยงดูอยู่แต่ในห้องหอชั้นใน

นับจากที่หนุ่มน้อยมาร่วมกองทัฬห เริ่มจากการเป็นทหารเล็ก ๆ คนหนึ่ง มีทหารหญิงจำนวนมากคอยทะเโลมเขาทั้งอย่างเปิดเผยและหลบซ่อนพยายามลอบเข้าไปในกระโจมที่พักของเขาทุกคืน หวังจะเขมือบน้องชายที่น่ากินผู้นี้ แต่ไม่มีใครสมหวัง ถึงแม่หนุ่มน้อยจะได้เป็นแม่ทัฬห บั้นหน้านิ่งทุกวัน แต่ทุกครั้งที่เห็นใบหน้าไร้ความรู้สึกของแม่ทัฬหน้อยผู้น่ารัก กลับทำให้เหล่าสตรีทั้งหลายอยากจับเขากดลงกับพื้น

"โอย! แม่ทัฬหน้อยยิ่งม่งยิ่งน่ากิน ข้าจะต้องชิงพรหมจรรย์ของเขา มาให้ได้!"

"ชิงพรหมจรรย์แม่ทัฬหน้อย!" ทหารหญิงทั้งหลายตะโกนขึ้นพร้อมกัน ดวงตาเป็นประกายนั้นแทบจะปลดเปลื้องอารมณ์บนร่างของแม่ทัฬหน้อยออกอยู่แล้ว

ในฐานะเนื้อดีมันชิ้นหนึ่งที่ทำให้ใครต่อใครน้ำลายหก ฝานอวีฉียังคงมีสีหน้าสงบนิ่ง เขายกมือขึ้น ห้ามเสียงโห่ของทหารชายเบื้องหลัง ขณะเดียวกันแม่ทัพทหารชาวก็ยกมือขึ้น ทหารหญิงเบื้องหลังก็เงียบเสียงลงพร้อมกัน

"ฉีเออร์น้อย มาเติมพันทันเถิด" ฝานอวีหลินมองไปที่น้องชายคนเล็กของตน ใบหน้างามสง่าปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

"เติมพันทันอะไร" เช่นเดียวกับหน้าตาของเขา น้ำเสียงของฝานอวีฉีก็ไพเราะยิ่ง เหมือนดังสายน้ำเย็นกระจ่างใส

ฝานอวีหลินเกาคาง ใบหน้าเผยเจตนาชั่วร้าย "ครั้งนี้พวกเราเติมพันทันของพิเศษหน่อย เหนือเถอะ หากพวกเจ้าแพ้ ฉีเออร์น้อย คินนี่เจ้าจะต้องมอบคินแรกของเจ้าให้พวกเรา"

ทหารหญิงทั้งหลายให้ร้อง ดวงตาเป็นประกาย ตะโกนขึ้นพร้อมกัน "ท่านแม่ทัพฉลาดล้ำเลิศ!"

"ทำเช่นนี้ได้อย่างไร!" เหล่าทหารชายร้อนใจ "ท่านแม่ทัพอย่าตอบตกลงนะขอรับ!"

"พวกเจ้าคิดว่าตัวเองจะพ่ายแพ้หรือ" ฝานอวีฉีเหลือบมองทหารที่อยู่เบื้องหลัง

"เฮอะ! พวกเราจะพ่ายแพ้ให้สตรีเหล่านี้ได้อย่างไร!" ทหารชายตะคอก แต่ละคนโกรธจนใบหน้าแดงก่ำ

พ่ายแพ้ให้แก่สตรีเหล่านี้เป็นความอัปยศ...แม้ว่าผลการรบตอนนี้คือชนะห้า แพ้สิบสาม...ให้ตายสิ! สตรีฝูงนี้ดูตันเกินไปแล้ว

"ดีมาก" ฝานอวีฉีพยักหน้า รู้สึกพอใจกับทหารหาญของตนเอง "ตกลง

ข้ารับเดิมพัน" เขาตอบตกลงรับคำท้าจากพี่สาวตนเอง "แต่ข้าจะเพิ่มเดิมพันอีกข้อ"

ผานอวีลिनเลิกคิ้ว "เพิ่มเดิมพันอะไร"

"ไม่เพียงเดิมพันคืนแรกของข้า ยังเดิมพันด้วยคืนแรกของคนด้านหลังข้าทั้งหมดด้วย" ผานอวีลินชะงักไปชั่วครู่แล้วพูดเสริมด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึกอีกครั้ง "คืนแรก...ทางด้านหลัง"

"..." คนทั้งหลายเจียบกริบ ใบหน้าของเหล่าชายหนุ่มล้วนเปลี่ยนเป็นซีดเขียว

ผานอวีลินไม่สนใจกับหน้าเขียวๆ ของเหล่าทหารดำ พุดออกมาอีกประโยคหนึ่ง "หากพวกเจ้าแพ้ ข้าจะส่งพวกเจ้าเข้าหอชายบำเรอให้หมด!"

"เยียม" เสียงตอบรับเรียบๆ สบายๆ ดังลอยเข้ามาในสนามรบ

บนยอดเขาขรุขระมีแท่นหินเรียบอยู่แผ่นหนึ่ง เสียงพุดดังมาจากบนแท่นหินนั้น

กลองรบก็อยู่บนแท่นหิน ทหารหญิงผู้หนึ่งมือถือกระบองเหล็กยืนอยู่ข้างกลอง ตรงกลางแท่นหินมีโต๊ะเล็กและตั้งนอนหนึ่งตัว

บนโต๊ะวางเตากำยานสำริดที่แกะสลักเป็นลายกุหลาบสวยงามไว้ กลิ่นหอมสดชื่นอันเป็นเอกลักษณ์ของอำพันทะเล* ค่อยๆ ลอยออกจากเตากำยานสำริด ด้วยหยกขาวเล็กๆ ใส่น้ำร้อนเอาไว้เพื่ออุ่นสุรากุ้ยฮวา** ในกล่องไม้สีดำอาหารว่างที่ทำอย่างประณีตน่ากิน สาวใช้สองคนยืนอยู่

* อำพันทะเล (Ambergris) เรียกอีกอย่างว่าอำพันขี้ปลาหรืออำพันทอง คือไขจากลำไส้ของวาฬหัวทุยที่ถูกสำรอกหรือขับถ่ายออกมา ระหว่างลอยอยู่ในทะเลจะเปลี่ยนคุณสมบัติเป็นก้อนแข็งสีขาว น้ำตาล เทา หรือดำ เมื่อทำปฏิกิริยากับอากาศและแสงแดดจะทำให้กลิ่นเหม็นหายไปและมีกลิ่นหอม สามารถใช้เป็นหัวน้ำหอม ใช้แต่งกลิ่นอาหาร และเป็นส่วนผสมของยาแผนโบราณ เป็นของหายากซึ่งเป็นที่ต้องการและมีราคาสูงมาก

** สุรากุ้ยฮวา เป็นสุราที่ได้มาจากการนำดอกกุ้ยฮวา (ดอกหอมหมื่นลี้) มาหมักกับน้ำในแม่น้ำหลีเจียง เมืองจิงชิ่ง มณฑลกว่างซี บ่มไว้ให้ได้รับรสชาติกลมกล่อม กลิ่นหอมสดชื่น มีสีเหลืองแวววาว

ข้างตั่งนอน คนหนึ่งยกกาหยกขาวขึ้นรินสุรา อีกคนใช้นิ้วเรียวงามลอกเปลือกองุ่นส่งเข้าปากของชายผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นั้นนอนเอนกายอยู่บนตั่ง เสื่อด้วยาวสีม่วงกุ่มด้ายทองเห็นได้ถึงความประณีตในการตัดเย็บและเนื้อผ้าชั้นเลิศราคาแพง ฅมยาวดำขลับ รวบขึ้นมาครึ่งศีรษะแล้วรัดด้วยเชือกสีทองอย่างง่าย ๆ ปลายผมที่เหลือสยายลงมา นิ้วเรียวยาวถือกลองยาสูบยาวสีทองเอาไว้ เมื่อดูอย่างละเอียดบนกลองยาสูบนั้นแกะสลักเป็นลายดอกลำโพงดงามชัดซ้อย รับกับรอยสักรูปดอกลำโพงที่ยาวจากหลังคองจนถึงหางตาขวาของชายหนุ่ม

รอยสักงามแปลกตาทำให้ชายหนุ่มที่เดิมถึงดงามมีเสน่ห์อยู่แล้วยิ่งเปี่ยมเสน่ห์น่าหลงใหลมากยิ่งขึ้น ริมฝีปากสีแดงตั้งเลือดฉีกยิ้มเล็กน้อย ดวงตาดงามอย่างที่สุดคล้ายมีมนตร์สะกดราวกับดวงตาของปีศาจจิ้งจอก แม่ทัพหนุ่มเบื่องหน้า เสียงแหบต่ำเบาลอดออกมาจากริมฝีปากนั้น "เหมือนเช่นเคย ให้ข้าเป็นพยานเถิด ได้หรือไม่แม่ทัพปาน"

ในที่นี้มีแม่ทัพปานถึงสองคน แต่คนทั้งหมดต่างก็รู้ว่าชายหนุ่มกำลังถามใคร

ปานอวีจิมองไปยังแท่นหิน สบสายตาเปี่ยมเสน่ห์ตั้งปีศาจร้ายของชายหนุ่ม ดวงตาเข้มไม่ไหวหวั่น สงบนิ่งเป็นอย่างยิ่ง "เช่นนั้นต้องรบกวนท่านกุนซื่อแล้ว" จากนั้นก็มองไปยังเหล่าชายหนุ่มหน้าเขียวทางด้านหลัง ยกมือขึ้นตบไหล่เจ้าแก่หัวเห้มนเบา ๆ พุดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "สู้เพื่อพรหมจรรย์ของพวกเขาเจ้าให้ดีเถิด"

"...ท่านแม่ทัพอย่าทำเช่นนั้นเลย!" บุรุษทั้งหมดร้องครวญ แทบจะคุกเข่าขอร้องอยู่รวมร้อ

"คำสั่งทหารดั่งขุนเขา" ผ่านอวีฉีพูดคำนี้ออกมาอย่างเย็นชา
เหล่าทหารเข้าใจนิสัยเอาจริงเอาจังของท่านแม่ทัพของพวกเขาดี จึง
รู้ว่าไม่อาจจะต่อต้านได้แล้ว

เมื่อมองไปยังเหล่าสตรีที่เหมือนหมาป่าเหมือนเสือป่าของกองทหาร
ขาวแล้ว เห็นพวกนางทุกคนล้วนมีท่าทีที่นักระหายขั้วร้าย ทหารดำก็อดที่
จะไขว้ขาหนีบดอกเบญจมาศด้านหลังตนไว้แน่นไม่ได้พร้อมกับสบตากัน
ไปมา

เพื่อพรหมจรรย์ของพวกเขา... "สู้ตาย! ช่ามัน!"

ดิ่ง...เสียงกลองรบดั่งขึ้น ทหารทั้งสองฝ่ายกระโจนขึ้นหน้า ต่อสู้กัน
ด้วยมือเปล่า เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรู เหล่าทหารทั้งหลายทิ้งความเฉื่อยชา
อ่อนแอเมื่อครู่ ต่อกรบศัตรูเบื้องหน้าด้วยความจริงจัง

มีเวลาเพียงหนึ่งชั่วยามเท่านั้น ฝ่ายใดมีจำนวนคนที่ยืนอยู่มากกว่า
ฝ่ายนั้นก็เป็นผู้ชนะ

แม่ทัพของสองฝ่ายออกจากสนามรบมายังแท่นหิน ยืนมองการรบจาก
ด้านบน

การรบนี้ถือได้ว่าเป็นประเพณีของค่ายทัพตระกูลผ่าน จุดประสงค์
หลักเพื่อให้เหล่าทหารได้ปลดปล่อยพลังที่มีมากเกินไป เนื่องจากตอนนี้
ทุกด้านสงบสุข ไม่มีศึกให้ต้องออกรบ

แต่การฝึกซ้อมทหารนั้นไม่อาจผ่อนคลายได้ การฝึกซ้อมทุกวันก็เพื่อ
ปกป้องแคว้น ความเบื่อหน่ายและความกดดันจากการอยู่ในค่ายทหาร
ทุกวันบางครั้งก็ทำให้เหล่าทหารตั้งเครียดอึดอัด อีกทั้งในค่ายทหารมีทั้ง
ชายและหญิง ต้องมีการปะทะกันอยู่ไม่มากนักน้อย

ดังนั้นทุกครึ่งปีค่ายทัพจะจัดให้มีการต่อสู้ขึ้นหนึ่งครั้ง เพื่อให้พวกเขาได้ปลดปล่อยพลังและความกดดันที่มากเกินไป และกระตุ้นความต้องการเอาชนะของพวกเขา

คนเราล้วนต้องการรักษาหน้า นับประสาอะไรกับทหาร พวกเขามีความหยิ่งทะนงและเกียรติยศของตนเอง แม้ว่าครั้งนี้จะพ่ายแพ้ ครึ่งหน้าก็จะพยายามเอาชนะชนะคืนมาให้ได้

อาศัยการต่อสู้ บ่มเพาะความฮึกเหิมในการรบของทหาร และให้พวกเขาได้ต่อสู้กันเพื่อเพิ่มสัมพันธภาพ

โดยเฉพาะทหารชายเหล่านี้ การพ่ายแพ้ให้แก่สตรีน่าอับอายยิ่งกว่าสิ่งใด แม้ว่าเหล่าทหารหญิงในค่ายล้วนต่อกรด้วยไม่ถอยนักก็ตาม

ในแคว้นเสวี่ยสวีนี้ ไม่เพียงผู้ชายเท่านั้นที่สามารถปกป้องแคว้นได้ ผู้หญิงเองก็สามารถทำได้เช่นกัน

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแคว้นเสวี่ยสวีตั้งอยู่ทางด้านเหนือ อากาศค่อนข้างหนาวเย็นหรือไม่ ผู้ชายในแคว้นเสวี่ยสวีจึงมีจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับผู้หญิงแล้ว มีจำนวนเพียงหนึ่งในสิบ

ดังนั้นในแคว้นเสวี่ยสวีจึงเกือบจะพูดได้ว่าผู้หญิงเป็นใหญ่ อีกทั้งภูมิประเทศเป็นเขาสูงอันตรราย แคว้นเสวี่ยสวีอาศัยความแข็งแกร่งของวรยุทธ์ในการบุกเบิกสร้างแคว้น ทำให้ผู้หญิงในแคว้นเสวี่ยสวีได้รับสมญานามว่าเป็นผู้กล้าสะเทินน้ำสะเทินบก

ทุกคนต่างรู้ดี ผู้หญิงในแคว้นเสวี่ยสวีต่อกรด้วยยาก ไม่เพียงต่อกรด้วยยาก รูปร่างก็ยิ่งสูงใหญ่กำยำ หน้าตาเหมือนจิงชุย* ก็ไม่ปาน การได้

* จิงชุย คือเทพเจ้าผู้มีกายสูงใหญ่ หนวดเคราดกครึ้ม ซึ่งจักรพรรดิดึงเสวียนจงทรงสุบินว่าเทพองค์นี้กำลังขับไล่ปีศาจ จึงได้ทรงบรรยายให้รู้ตัวจึงออกมา ต่อมาชาวบ้านจึงนิยมติดภาพจิงชุยที่หน้าประตูเป็นเทพพิฆาต

ผู้หญิงของแคว้นเสวี่ยสวีนมาเป็นภรรยา นับเป็นเรื่องน่าอนาถที่สุดในชีวิต คนทั้งหลายต่างเห็นใจผู้ชายในแคว้นเสวี่ยสวีน

สำหรับคำวิจารณ์นี้ ผู้ชายในแคว้นเสวี่ยสวีนไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง!

ผู้หญิงในแคว้นเสวี่ยสวีนของพวกเขาเพียงแค่สูงไปหน่อย แข็งแรงไปหน่อยเท่านั้นเอง สิ่งอื่นที่ควรมีก็มีทั้งหมด อีกทั้งสามารถรับราชการ ออกรบในสนามรบ ผู้หญิงในแคว้นอื่นทำได้หรือไม่ จี!

ที่ว่าใบหน้าเหมือนจิงชวยอะไรนั่น ญุ! แคว้นเสวี่ยสวีนของพวกเขาเป็นดินแดนให้กำเนิดผู้มีความสามารถ พวกนางเพียงแค่ดูเหมือนผู้ชาย เกินไปเล็กน้อยเท่านั้น แบบนี้เรียกว่าใบหน้าเหมือนพานอัน* ต่างหาก!

สรุปคือใครกล่าวหาว่าผู้หญิงในแคว้นของพวกเขาไม่ดี ผู้ชายแคว้นเสวี่ยสวีนต้องเข้าไปแลกชีวิตด้วยอย่างแน่นอน

คงจะเป็นเพราะปากปืนใหญ่หันออกไปด้านนอก** จึงทำให้กำลังทหารแคว้นเสวี่ยสวีนกล้าแข็ง กลายเป็นหนึ่งในสามแคว้นใหญ่เช่นเดียวกับแคว้นหลงยวนและแคว้นอวิ้นไห่ ส่วนแคว้นเล็ก ๆ ต่างต้องพึ่งพาสามแคว้นใหญ่นี้

แคว้นเสวี่ยสวีนตั้งอยู่ทางทิศเหนือ แม้ว่าอากาศที่ค่อนข้างหนาวเย็น จะทำให้เพาะปลูกได้ยาก แต่มีภูเขาล้อมรอบ สภาพภูมิประเทศง่ายต่อการระวัง ยากแก่การโจมตี อีกทั้งมีแร่ธาตุอุดมสมบูรณ์ พวกเขาใช้แร่เหล็กที่ขุดมาได้สร้างเป็นอาวุธหรือภาชนะที่งดงามไปขายยังต่างแคว้นในราคาสูง ทั้งยังสร้างถนนการค้าเส้นหนึ่งและแม่น้ำขนส่งหลักสามสาย พัฒนากิจการ

* พานอัน นามเดิมว่าพานเยวี่ เป็นนักวรรณคดีหนุ่มรูปงามในสมัยจั้นตะวันตก ความงามของเขาเป็นที่เลื่องลือ จนนำไปแต่งเป็นคำประพันธ์ และกลายเป็นสำนวนอุปมาถึงบุรุษงามอีกหลายสำนวน

** ปากปืนใหญ่หันออกไปด้านนอก หมายถึงคอยระวังแต่ศึกนอก ไม่ต้องระวังศึกภายใน

การค้าของแคว้น ร้อยปีมานี้แคว้นเสวี่ยสวินไม่เพียงมีกำลังทหารกล้าแกร่ง ด้านการค้าก็ยังรุ่งเรืองไม่ด้อยไปกว่าแคว้นหลงยวนที่ตั้งอยู่ทางทิศใต้ ซึ่งมีแผ่นดินกว้างใหญ่มีความอุดมสมบูรณ์

ผ่านอวี๋หลินลู่บปลายคางมองดูการรบ ครั่งนี้ทหารดำสู้สุดชีวิตเพื่อรักษาพรหมจรรย์ แม้ว่าจะถูกชั้ดจนล้มก็ยังคงฟันลุกขึ้นยืน

ผ่านอวี๋ฉียืนอยู่ข้างๆ เขาสูงกว่าผ่านอวี๋หลินครึ่งศีรษะ แต่รูปร่างผอมบางกว่ามาก กอปรกับใบหน้าอ่อนเยาว์นั้นดูไปแล้วก็เหมือนกับหนุ่มน้อยที่ยังไม่เติบโต

ไม่มีใครเชื่อว่าเขาอายุยี่สิบสามปีแล้ว ทั้งยังเข้ากองทัพตั้งแต่อายุได้สิบหกปี อายุเพียงยี่สิบปีก็ถูกจักรพรรดิแต่งตั้งเป็นแม่ทัพ

เขาจ้องมองการรบ แม้เห็นจำนวนทหารดำของตนที่ยังยืนอยู่มีจำนวนน้อยลง ใบหน้าสงบนิ่งนั้นก็ยังคงไม่มีความตื่นเต็นกังวลใด ๆ

เทียบกับการรบเบื้องล่างแล้ว สิ่งที่ทำให้เขาสนใจมากกว่าคือชายหนุ่มรูปงามที่จ้องมองตนเองอยู่ข้างๆ

อินไม่เหลือถูกจักรพรรดิส่งมาเป็นขุนซื้อของทัพตระกูลผ่านเมื่อสามปีก่อน ไม่มีใครล่วงรู้ที่มาและฐานะของเขา พอเขามาถึงค่ายทหาร ก็เป็นที่จับตามองของคนทั้งหลายทันที

ใบหน้ามีเสน่ห์เข้ายวนอย่างร้ายกาจ แต่งกายหรูหรางดงาม มีสัมภาระสิบหีบใหญ่ ในมือถือกล่องยาสูบเล็กเรียวยาวสีทองสวยงาม ฟันคว้นยาสูบด้วยท่าที่สงบนิ่งไม่สนสายตาใคร ที่สำคัญคือยังพาสาวใช้หน้าตาสะสวยสองคนมาคอยรับใช้ข้างกาย...นี่คือค่ายทหาร ไม่ใช่สถานที่ที่จะให้พวกลูกผู้ดีมีสกุลมาเที่ยวเล่น!

เหล่าชายหนุ่มในค่ายทหารพากันโมโห พวกเขาอยู่ในค่ายทหารอดทนมาเป็นเวลานาน อยากจะกอดผู้หญิงก็ต้องรอวันหยุด แต่ชายหนุ่มที่ดูเหมือนผู้หญิงคนนี้อาศัยอะไรจึงพาสาวงามหยดย้อยถึงสองคนเข้ามาในค่ายทหาร!

กุนชือหรือ ไม่! พวกเขาไม่ยอม!

อินไม่หิลีสบนิ่งไม่สนใจความอิจฉาวิชาแค้นเคืองของเหล่าทหารเข้าไปพักในกระโจมของตนเอง และยังสั่งการให้เตรียมน้ำร้อนให้เขาทุกวัน เพราะเขาเคยชินกับการอาบน้ำชำระร่างกายทุกวัน เขาชอบความสงบ ดังนั้นบริเวณใกล้เคียงกับกระโจมของเขจะมีเสียงดังรบกวนไม่ได้ เขารักสะอาด ดังนั้นผู้ที่มีคราบโคลเหม็นเหม็นหรือไม่อาจเข้าใกล้เขาในระยะรั้อยก้าวสาวใช้สองคนที่เขาพามาจะรับใช้เขาเพียงผู้เดียว ใครกล้าแตะต้องคนของเขาแม้เพียงปลายขน เขาจะไล่คนผู้นั้นออกจากค่ายทหาร

คำสั่งเหล่านี้ทำให้เหล่าทหารที่ไม่ยอมรับเขายังแค้นเคืองไม่พอใจมากขึ้น จึงมาฟ้องร้องผ่านอวีฉีโดยตรง ต้องการให้ท่านแม่ทัพสั่งสอนกุนชือที่เพิ่งมาใหม่ผู้นี้

ในฐานะแม่ทัพ ผ่านอวีฉีจะต้องรักษาวินัยในค่ายทหาร แน่แน่นอนว่าไม่อาจอนุญาตให้ใครมีอภิสิทธิ์มากเกินไป อีกทั้งการกระทำของท่านกุนชือที่มาใหม่ผู้นี้ก็เกินไปจริงๆ

ดังนั้นแม่ทัพผ่านจึงแบกเอาความโมโหของเหล่าทหารมายังกระโจมของท่านกุนชือ

โดยไม่ได้รายงานก่อน...รายงานอะไร ในค่ายนั้นนอกจากผ่านอวีฉีหลินแล้ว เขาใหญ่ที่สุด...เขาเปิดผ้า幔่านกระโจมออก กลับเห็นหมอกควันคลุ้งไปทั่ว ในถึงอาบน้ำที่สามารถนั่งได้สองคน อินไม่หิลีเอาหัวทวนแขน ผมเปียก

สยายยาว สาวใช้ทั้งสองคนกำลังช่วยเขาถูหลังและนวดไหล่

เมื่อพบว่ามีคนเข้ามา อินโม่หลีจึงเงยหน้าขึ้น รอยสักรูปดอกลำโพงที่ทางตาเมื่ออยู่ภายใต้ไอน้ำร้อนดูเหมือนดั่งพลังมารได้รับการปลดปล่อย ใบหน้าขาวไร้โรคีขึ้นสีชมพูเรื่อย ๆ เผยให้เห็นความงามยวนใจ ดวงตาราวลูกแก้วมองมาที่เขา ริมฝีปากงามฉีกยิ้มเล็กน้อย

'ท่านแม่ทัพมาเยือน มีเรื่องอันใดหรือ' เสียงแหบเล็กน้อยแผ่วเบา เหมือนปีศาจปลาในตำนานที่ใช้เสียงเพลงทำให้คนหลงใหล

ผ่านอวี้อัจฉรีที่เหมือนหายใจไม่ออกในทันใด 'ไม่...ไม่มีอะไร ขอโทษด้วย ระบายแล้ว' พูดประโยคเหล่านี้จบ เขาก็รีบจากไป หลบเข้าไปในกระโจมของตนเอง

ในระหว่างทางที่กลับเข้ากระโจม เขายังคงมีใบหน้าจริงจังสงบนิ่งไร้ความรู้สึก หลังจากเข้าไปในกระโจม ทำทางจริงจังดูราวกับคล้ายจะเหม่อลอย ใบหูร้อนผ่าว

ในคืนนั้นเขาได้ฝันร้ายจนเป็นครั้งแรกในชีวิต

เนื้อหาของความฝันนั้น...ทุกครั้งที่คิดถึง ใบหูของแม่ทัพผานก็จะร้อนผ่าวขึ้นมา

นับจากนั้นเป็นต้นมา เขาก็ไม่กล้าอยู่ตามลำพังกับอินโม่หลีอีกเลย มักจะอยู่ห่างให้มากที่สุด แต่สายตากลับอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองอินโม่หลี จากนั้นใบหูก็จะร้อนผ่าว หัวใจก็จะเต้นตุบตามอย่างรวดเร็ว

อาการเช่นนี้ทำให้ผานอวี้อัจฉรีรำคาญใจ รำคาญจนไม่มีเวลาจะใส่ใจกับความไม่พอใจของเหล่าทหารที่มีต่ออินโม่หลี หลังจากผ่านไปไม่กี่วัน ไม่รู้ด้วยเหตุใด เสียงไม่พอใจที่มีต่ออินโม่หลีกลับหายไปในพริบตา เหล่า

ทหารที่เดิมไม่ยอมรับอินโมหลีเมื่อเห็นอินโมหลีก็เหมือนกับหนูเห็นแมว
เชื่อฟังเป็นอย่างมาก

ผ่านอวีร์รู้สึกประหลาดใจ แต่เขาไม่ใช่คนที่สอดรู้มาแต่ไหนแต่ไร
ในเมื่อในค่ายสงบสุขแล้ว เขาก็ควรจะไปตามหาเหตุผล

และสำหรับเขาแล้ว จะจัดการกับอาการแปลกๆ เมื่อเขามองเห็น
อินโมหลีอย่างไรสำคัญยิ่งกว่า

แต่สามปีแล้วอาการของเขาไม่เพียงไม่ลดลง แต่กลับรุนแรงมากยิ่งขึ้น
และทุกครั้งที่ฝันจวนจวนถึง...อีก! ห้ามคิดๆ

ใบหูของแม่ทัพผ่านค่อยๆ แดงขึ้น

อินโมหลีจ้องใบหูที่เปลี่ยนเป็นสีแดงอย่างน่าสงสัยนั้น ริมฝีปากฉีก
ยิ้ม "แม่ทัพผ่าน ทหารดำของท่านล้มเกือบหมดแล้ว"

ได้ยินน้ำเสียงแหบต่ามีเสน่ห์นั้นแล้ว ใบหูของผ่านอวีร์ยิ่งแดงมากขึ้น
แต่ท่าทางยังคงสงบนิ่งเคร่งขรึมดังเดิม "ยังเหลืออีกครึ่งชั่วยาม" เขามีความ
มั่นใจในทหารของตนเอง...แน่นอน หากพวกเขาอยากจะถูกระเบิดดอก
เบญจมาศในหอชายบำเรอ เขาก็จะช่วยอุ้มสมพวกเขาทันทีโดยไม่ถือสา

เหล่าทหารที่ถูกตีจนล้มลงกับพื้นขยับตัวในทันใด จากนั้นก็กัดฟัน
ลุกขึ้นมา

เห็นเหล่าทหารดำที่พยายามขยับตัวลุกขึ้น ผ่านอวีร์ลिनก็มิวปาก
จากนั้นจึงตะโกนลงไป "นี่! พวกเจ้าสู้หน่อย คืนแรกของฉีเอ๋อร์นี่รอพวก
เจ้าอยู่นะ!"

พอคำพูดนี้ออกไป ทหารขาวที่กล้าหาญดูดันยิ่งฮึกเหิมมากขึ้น พวกเขา
นางหวังในพรหมจรรย์ของแม่ทัพน้อยมาตั้งนานแล้ว

อินไม่หลีสูบยามองดูการรบดุเดือดเบื้องล่างคราหนึ่ง ก่อนจะหันไปมองยั้งร่างของฝานอวีฉีต่อ "เห็นทีคืนแรกของแม่ทัพฝานจะเข้ายวณใจยิ่ง"

"ฮ่า ๆ แน่นนอนอยู่แล้ว" ฝานอวีหลินยกคิ้วทลั่วตาให้อินไม่หลี "นี่เป็น 'คืนแรก' จริง ๆ ของฉีเอ๋อร์น้อยของข้าเขี้ยวนะ!"

อินไม่หลีเลิกคิ้ว มองดูใบหน้าดงามเลิศล้ำของฝานอวีฉี แม้ว่าจะถูกพี่สาวของตนเองเอามาพูดล้อเล่น เขาก็ยังคงสงบนิ่ง ไม่หวั่นไหว

"คืนแรกจริง ๆ เช่นนั้นหรือ..." เขาพึมพำ ริมฝีปากเผยยิ้มชั่วร้าย "ทำอย่างไรดีแม่ทัพฝาน ข้าเองก็รู้สึกสนใจขึ้นมาแล้ว"

"อะไรนะ ท่านกุนซือกัสใจคืนแรกของฉีเอ๋อร์เช่นกันหรือ" ฝานอวีหลินหัวเราะ ใบหน้าเจ้าเล่ห์

อินไม่หลีลุกขึ้นจากตั่งนอนเดินมาข้างกายฝานอวีฉีอย่างช้า ๆ แล้วพ่นควันยาสูบใส่ใบหน้าเคร่งขรึมนั้น ก่อนที่ริมฝีปากจะเคลื่อนไหวเคลือบเงาเยียน้ำเสียงแหบเบานุ่มนวล

"แม่ทัพฝาน หากได้คืนแรกของท่าน ข้าไม่ขัดข้องที่จะอยู่ข้างล่างนะ"

จากนั้นเขาก็รู้สึกพอใจยิ่งที่เห็นใบหน้าเคร่งขรึมของแม่ทัพฝาน...แดงเรื่อขึ้น

สุดท้ายทหารดำขนะอย่างฉิวเฉียด ช่วยกันปกป้องพรหมจรรย์ของพวกเขาไว้ได้

รสชาติแห่งชัยชนะช่างเย้ายวน แม้ว่าทุกคนจะถูกกระที่บจนจุมกเขี้ยวหน้าบวม แต่ทหารดำต่างพากันดีใจจนหัวเราะเสียงดัง เวลาที่เห็นสตรีกลุ่มทหารขาว ทุกคนต่างยัดหน้าเขิดจุมกขึ้น

ผ่านอวี้นึกกลับไม่รู้สึกรักใจเลยแม้แต่น้อย ในใจเขารู้สึกสับสน
เป็นเพราะ...เขาถูกทะเลยม

'แม่ทัตผ่าน หากได้คืนแรกของท่าน ข้าไม่ขัดข้องที่จะอยู่ข้างล่างนะ'...
น่าตายนัก คำพูดนี้เกินเลยไปแล้ว ชั่วร้ายเกินไปแล้ว! อีกทั้งผ่านอวี้นึก
ค้นพบด้วยความสับสนว่าเขาจินตนาการว่าท่านขุนซื่ออยู่ข้างล่างตนเอง
จริงๆ..จบกัน เขารู้สึกว่าภาพความคิดเช่นนี้เหมือนจะทำให้วิญญาณหลุดลอย
เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร เมื่อคิดว่ายี่สิบสามปีที่ผ่านมาเขาไม่เคยรู้สึก
เกินเลยกับหญิงใดมาก่อน ผลปรากฏว่าผู้เดียวที่ทำให้เขาคิดเกินเลยได้กลับ
เป็นผู้ชายคนหนึ่ง

อีกทั้งชายผู้นี้ยังปรากฏอยู่ในฝันรัญจวนของเขามานานติดต่อกันถึง
สามปี

เขาเคยถามพี่สามที่เป็นหมอว่าการฝันถึงคนคนเดียวกันบ่อยๆ
หมายความว่าอย่างไร...แน่นอนว่าน้องเล็กที่เครื่องขริมแห่งบ้านตระกูลผ่าน
ไม่มีทางบอกออกไปว่าเป็นฝันรัญจวน ทว่าน่าเสียดายที่เขาไม่รู้ว่ไบทุสิดง
เรื่องหักหลังเขา...การตอบสนองของพี่สามแห่งตระกูลผ่านก็คือตอบไล่เขา
ด้วยความยินดี แล้วพูดว่าน้องเล็กของตนโตแล้ว

จากนั้นวันต่อมาในบ้านก็เต็มไปด้วยแสงเพื่อฉลองที่ทายาทชายหนึ่งเดียว
ของบ้านเติบโตแล้ว

ผ่านอวี้นึกหน้าตากรุ่มกริมยิ่งกว่า โอบไหล่เขาแล้วถามตามตรงว่า
เขาฝันถึงใคร

แม้แต่พี่สี่ที่ท่องเที่ยวทรภพอยู่นอกบ้านได้ยืนยันว่าน้องชายมีคนที่ต้องใจแล้ว
ก็รีบรุดกลับมา ด้วยความสงสัยว่าน้องชายที่สี่ชื่อและเครื่องขริมถูกลูกสาว

บ้านใดจกตัวไป

แต่ไม่ว่าจะบิบบังคับถามอย่างไร ผ่านอวีฉีกก็ไม่ยอมบอก เพียงใช้ใบหน้าราวตุ๊กตาที่จริงจั่งเคร่งขรึมพูดกับพวกนางอย่างชิงชังหนักแน่นว่า... ในใจของเขามีเพียงเรื่องปกป้องบ้านเมือง จะมีเวลาไปคิดถึงเรื่องขู้สาวเหล่านั้นได้อย่างไร

แท้จริงแล้วเมื่อพูดออกไป ผ่านอวีฉีกเองก็รู้สึกกระดากใจ

แต่เขาจะกล้าพูดความจริงได้อย่างไร หากถูกคนในบ้านรู้ว่าคนที่เขาค้นถึงเป็นผู้ชาย จะต้องถูกผู้หญิงทุกคนในบ้านเชือดแน่นอน

เขาเป็นทายาทชายเพียงคนเดียวของตระกูลผ่านทั้งสามรุ่น บรรพบุรุษตระกูลผ่านเป็นขุนนางบุกเบิกแคว้น มีความดีความชอบนับไม่ถ้วน บ้านตระกูลผ่านยังถูกอดีตจักรพรรดิผู้บุกเบิกแคว้นแต่งตั้งเป็นจวนแม่ทัพอันดับหนึ่งแห่งแคว้นเสวี่ยสวิน นับจากอดีตเป็นต้นมาผู้นำบ้านตระกูลผ่านล้วนกราบศึกมากมายเพื่อบุกเบิกสร้างแคว้นเสวี่ยสวิน กุมอำนาจทหารนับร้อยหมื่นได้รับความไว้วางใจจากจักรพรรดิของแคว้นเสวี่ยสวินเป็นอย่างมาก

ในแคว้นเสวี่ยสวินมีคำกล่าวที่ว่า...ขอเพียงมีทัพตระกูลผ่านอยู่เสวี่ยสวินไม่มีทางดับสูญ

น่าเสียดายที่ตระกูลผ่านมีทายาทชายน้อย ภายหลังผู้ที่เข้าสู่สนามรบล้วนเป็นสตรีตระกูลผ่าน

ทุกคนต่างรู้กันว่าสตรีแคว้นเสวี่ยสวินไม่อาจดูถูกได้ ในจำนวนนี้กล่าวถึงสตรีตระกูลผ่านเป็นหลัก ความร้ายกาจของทัพตระกูลผ่านพูดได้ว่าไม่มีศึกใดไม่ได้รับชัยชนะ และคำกล่าวที่ว่าไม่มีศึกใดไม่ชนะนี้ล้วนได้มาจากการต่อสู้ของสตรีตระกูลผ่าน

ทุกคนต่างรู้ดี สตรีตระกูลผ่านกล้าหาญชาญศึก ในสนามรบจะเป็น
ทัพหน้าโดยตลอด พูดได้ว่าเป็นกำแพงใหญ่ที่สุดของแคว้นเสวียสวิน

บุตรสาวตระกูลผ่านจะไม่แต่งงาน หากจะแต่งงานจะเข้าบ้าน แต่ไม่
รู้ด้วยเหตุใดการให้กำเนิดบุตรชายจึงน้อยยิ่งนัก และสามรุ่นที่ผ่านมา
ให้กำเนิดแต่บุตรสาว จนกระทั่งมีผ่านอวีจี้จึงมีทายาทชายในที่สุด

ในฐานะบุตรชายคนเดียวของตระกูลผ่าน หากคิดว่าจะได้รับความ
รักใคร่เอ็นดู ถูกอนุโลมให้เป็นคุณชายเสเพล ถูกทะนุถนอมไม่ต้อง
เรียนรู้สิ่งใด เช่นนั้นก็ผิดแล้ว

ด้วยเหตุที่เป็นผู้ชายเพียงคนเดียว ดังนั้นผ่านอวีจี้จึงถูกอบรมเลี้ยงดู
อย่างเข้มงวดยิ่ง เขามีพี่สาวสี่คน พี่ใหญ่เข้าร่วมกองทัพ พี่รองเป็นขุนนาง
ในราชสำนัก พี่สามเรียนหมอ พี่สี่เป็นชาวยุทธจักรชั้นแนวหน้าของยุทธภพ และ
พี่สาวทั้งสี่คนนั้นก็เข้มงวดกับน้องชายคนเล็กเป็นอย่างดี

ตั้งแต่เล็กเขาไม่เพียงเรียนสี่ตำราห้าคัมภีร์* ยังต้องจำเรียนกลยุทธ์
การทหารทุกแขนงให้เข้าของ ตอนเข้าฟ้ายังไม่ทันสว่างก็จะถูกปลุกขึ้นมาให้
นั่งม้าฝึกยุทธ์ เมื่อฝึกเสร็จยังต้องรับการสั่งสอนจากพี่สาวทั้งสี่...ที่เรียกว่า
การสั่งสอนก็คือประลองกับพวกนาง เขาที่อายุยังน้อยย่อมต้องกลายเป็น
กระสอบทรายอย่างแน่นอน จากวิธีการพูดของพี่สาม ชั้นแรกของการฝึกยุทธ์
ก็คือต้องทนต่อการถูกซ้อม

จนกระทั่งหลังจากเขาเอาชนะพี่สาวทั้งสี่ได้ในที่สุดเมื่ออายุสิบหกปี
เขาก็ถูกผ่านอวีหลินโยนเข้ากองทัพทันที เริ่มจากการเป็นทหารยศต่ำที่สุด

* สี่ตำราห้าคัมภีร์ เป็นปรัชญาอันหนึ่งของจื๊อ (551-479 ปีก่อนคริสตกาล) นักปราชญ์ผู้เสนอแนวคิดในการปฏิบัติตน
ให้อยู่ในจารีตประเพณีและคุณธรรมอันดีงาม

ตอนทำศึกเขาจะถูกทิ้งให้อยู่กองหน้า พี่ใหญ่ตระกูลผ่านกล่าวก้าวว่าจะขึ้นเป็นคนเหนือคนจะต้องไม่กลัวตาย ภายใต้อการฝึกฝนต่างๆ นานา...หลัก ๆ คือการฝึกฝนจากพี่ใหญ่...เขาได้เต้าจากทหารเล็ก ๆ ขึ้นเป็นแม่ทัพอย่างยากลำบาก

เขารู้ถึงความคาดหวังในตัวเขาของผู้หญิงทุกคนในบ้าน ดังนั้นเขาจึงมีวินัยเข้มงวด ไม่ยอมให้ตนเองทำอะไรผิดแม้แต่น้อย เพราะเกรงว่าคนในบ้านจะผิดหวัง...แม่ทัพผ่านผู้สัสชื่อจะไม่ยอมรับเด็ดขาดว่าเป็นเพราะพวกผู้หญิงในบ้านช่างน่ากลัวยิ่งนัก ทำให้เขาไม่กล้าทำผิด เพราะผลจากการทำผิดนั้นน่าอานาถเป็นอย่างยิ่ง

แต่ตอนนี้เขากลับทำความผิดที่ใหญ่ที่สุดในชีวิต

ผ่านอวี้นึกใจตื่นจากฝันร้ายจนอีกครั้ง เขาหอบหนัก เหงื่อซึมหน้าผาก ปากคอกแห้งผาก แต่ช่วงใต้ท้องน้อยยังคงร้อนรุ่มดั่งไฟ

เขายังคงจำความฝันเมื่อครู่ได้

ในฝัน ชายหนุ่มที่มีเสน่ห์เย้ายวนร่างประชิดติดกายเขา ริมฝีปากชุ่มชื้นประกบกับเขา ปลายลิ้นแทรกเข้ามาในปากของเขาอย่างเชี่ยวชาญ แล้วถอยกลับอย่างเจ้าเล่ห์

นิ้วมือแตะแผ่นอกของเขา เสียงหัวใจของเขาเต้นดังจนคนทั้งสองสามารถได้ยิน

'หัวใจของท่านเต้นแรงเหลือเกิน' เสียงแหบต่ำยวนใจดังขึ้นเบา ๆ ข้างหู ปลายพันขบตึงหูของเขาเบา ๆ 'ต้องการตัวข้าหรือไม่ ขอเพียงเป็นท่าน ข้ายอมอยู่ข้างล่าง'

คำพูดนี้ช่างเย้ายวนใจเหลือเกิน

ผ่านอวีฉีหน้าแดง มองชายหนุ่มอย่างทิวกระหยา
ชายหนุ่มนอนลง ขาขวาเสียดสีกับความตึงการที่พลุ่กล่านอยู่แล้ว
ของผ่านอวีฉี ดวงตาเร้าร้อนเล่าโลม ปลายลิ้นสีชมพูเสี้ยริมฝีปากเบาๆ
ท่าที่เฝ้าชวนใจทำให้ผ่านอวีฉีแทบจะกดสันดานดิบภายในใจเอาไว้ไม่อยู่
'อวีฉี...' ริมฝีปากที่ดูนุ่มนวลน่าชิมค่อยๆ ฝดยออก ก่อกวนจิตใจที่
ไหวหวั่น เบบางแต่ลึกซึ้ง
ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงแหบต่ำเรียกเขาเช่นนี้ ผ่านอวีฉีจะรู้สึกตื่นเต้น
มีเพียงแต่ในฝันเท่านั้น ชายผู้นั้นจึงจะเรียกชื่อของเขา
มองดูใบหน้างดงามที่เฝ้าชวนราวกับปีศาจนั้นแล้ว ผ่านอวีฉีไม่สามารถ
กดความต้องการภายในใจได้อีกต่อไป ทำได้เพียงกระโจนเข้าไป
ในช่วงที่เขากระโจนเข้าไปนั้น เขาก็ตกใจตื่น
แต่ความร้อนรุ่มใต้ท้องน้อยนั้นยังคงชัดเจน เขายังคงจำมนตร์เสน่ห์
ของคนผู้นั้นได้อย่างแม่นยำ ยังมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของอำพันทะเลบนตัว
ของอีกฝ่ายอีกด้วย
ผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดก็สามารถทำให้ความต้องการนั้นสงบลง เมื่อ
ปิดตาลง ผ่านอวีฉีรู้สึกว่าการตัวเองไร้เรี่ยวแรง อีกทั้งเขาไม่อาจไม่ยอมรับเรื่อง
น่าอนาใจเรื่องหนึ่งได้ เรื่องที่เขาหลบหลีกมาสามปี...

เขา...รักคนเพศเดียวกัน

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)